

Ki kicsoda – együtt a váróban

„Ezért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok.” 1Korinthus 1, 7.

Amikor egy váróba leülünk, először általában kényelembe helyezkedünk, lenyugszunk az eddig vezető út fáradalmi után. Elrendezzük a kis holminkat, megérkezünk fejben is. Először felmérjük a terepet, mégis hol vagyunk, kikkel vagyunk együtt a várakozásban. Közben persze figyeljük az órát, az ajtót, nem feledjük várakozásunk célját. Hiszen ez a lényeg – s közben persze az is, ami a váróban történik.

Ez a folyamat zajlódik bennem, mióta veletek együtt lehetek Isten országának várótermében. Jól esett betoppanni, aztán mostanra mondhatom, megérkezni is. Jó veletek együtt várni az Urat – és közben gyakorolni a közösséget.

Persze lehet furcsa kép is ez a váróterem: hát nem a munka, az igyekezet, a lendület a fontos? Ha így érzel, hidd el, nem vagy egyedül, én is vívódom hasonlókon, alaptermészetem miatt különösen. Ugyanakkor Isten figyelmeztet, hogy létünk a világban elsősorban várakozás: mindig várunk, Istenre, közelségére, tetteire, szabadítására, megjelenésére, eljövételére. Az lebeg a szemünk előtt, hogy ő cselekedni fog. Várva várjuk az Urat. Nem könnyű ez. Kiszolgáltatottság, és közben békesség, akkor is, ha azt érezzük, közben elszalad mellettünk az élet. De ő nem szalad el, azt kéri, hogy telepedjünk lábaihoz. Mert ő hűséges (1Korinthus 1, 9. vers), és bennünket is erősíteni akar ebben.

Ugyanakkor közben gondoskodó, nem hagy ellátmány nélkül, gondoskodik a várakozókról. Van terve erre az időszakra: megerősítés a bizonyágtételben (6. vers), ami áll egyfelől a bizonyosság megerősödéséből a szívünkben, másfelől a „tételből”, az ajkunkkal való kimondásból, cselekedeteinkkel való megtevésből. Hogy segít ebben, miközben nincs itt, s várakoznunk kell rá?

Úgy, hogy itt van: közösségben van velünk a várakozásban (5. vers), erre a közösségre szól az elhívásunk. Ebben a vele való közösségben meggazdagszik, tartalommal telik meg várakozásunk ideje. Krisztusról szóló beszédben és ismeretben, bizonyágtételben, ajándékokban, feddhetetlenségben jelennek meg a vele való közösség gyümölcsei, miközben egy még tökéletesebb mennyei közösségre várunk. Szóval a várakozásban a legfontosabb, hogy ő kicsoda, akire várunk.

Aztán az is, hogy kikkel várunk: közben észrevesszük egymást, megismerjük, közösségre lépünk. Nem az tart össze bennünket, hogy cimborák vagyunk, hasonlóak vagy szimpatikusak. Hanem az, hogy ugyanazt várjuk, aki elhívott bennünket. Kihívottak, választottak, egybezártak – az Isten gyülekezete (2. vers), akiket népévé tett, megszentelt, akiknek ugyanaz az Urunk, akit együtt hívunk segítségül, várjuk őt és cselekedeteit.

Olyan időszakban vagyunk, amikor változó körülmények között muszáj naponta tisztáznunk, mi is a dolgunk a földön, magunkkal, egymással, az Úrral. Mi a lényeg, és mi az, ami változhat, elmúlhat. Kívánom, hogy vele és egymással való közösségben teljen ez az időszak, az ünnepek, az életünk!

Boros Dávid
ügyintéző lelkipásztor

Karácsonyi fények

A fegyverek hallgatnak, csendesedik a föld apraja, nagyja.
Bűnös világunkba kiseddként érkezett a világ Megváltója.
Jászolban fekszik, nincsen számára hely,
Kőben zárt rideg szívek oly érzéketlenek.

Napkeleti bölcseket vezet a csillag,
Mennek, a kis Jézusnak tisztességet tesznek.
Angyal szól az égből, a pásztorok hallják:
"Ne féljetek" örömet mondok ma néktek,
Mely az egész népnek öröme lészen.

Karácsony van, örül a szívünk,
Magasztaljuk Istent, fiát adta értünk.
Mennyei seregekkel, énekeljük együtt:
Dicsőség a magasságos mennyeekben az Istennek,
és a földön békesség, és az emberekhez jó akarat.

M.D.-né

Karácsonyi történet

Karácsony napján történt. Los Angelesből San Franciscóba utaztunk, hogy az ünnepeket férjem szüleinél töltsük el. Péntek este indultunk, ez évben ugyanis szombatra esett Szenteste, és vasárnapra Karácsony első napja. S hogy hétfőn már dolgozni tudjunk, vasárnap vissza kellett indulni, hiszen Los Angeles 600 km-re volt. Általában 8 órára van szükség ehhez a távolsághoz. A gyerekekkel együtt azonban mintegy 14 órás kemény próba állt előttünk.

Mikor már nem bírtuk tovább, King City-ben megálltunk, hogy együnk valamit. A helység hat benzinkútból és három ütött-kopott étteremből állt. Ezek közül az egyikbe tértünk be az utazástól kimerülten. Egy éves kis csemeténket, Eriket elhelyeztem egy magas gyerekülésben, közben körülnéztem: "Vajon ki tartózkodik Karácsony napján ilyen helyen? Krisztus születésének reggelén? Mit keresek én itt Üdvözítőm születése napján? Ma még ünnepelni kellene, a családdal és a barátainkkal tölteni a napot, hálát adni Istennek a tartalmas életért, melyben Ő vezet, és melyet sok kis szolgálat tesz értékessé!"

Miközben leültünk, és az étlapot nézegettük, gondolataim messze kalandoztak: "Vajon ki olyan boldog ebben a teremben, mint mi? Kedves gyermekek, egy boldog házasság, biztos megélhetés, és mindenekelőtt a hit, amely védőpajzsunk lehet bármilyen helyzetben. A hit, amelyet ajándékként és előjogként kaptunk. A hit, amelyből másoknak is szeretnénk juttatni a gyülekezeti munkálkodásunkon, a városban végzett szolgálatunkon és az egész életünk minden tétén keresztül. Karácsony tulajdonképpen hitünk születésének jelképe. Mi pedig itt ülünk messze gyülekezetünkötől, otthonunktól, városunktól, mégsem elszakadva Istenünktől."

Az étterem szinte üres volt. Mi voltunk az egyetlen család. A mieinken kívül nem voltak gyermekek. A többi vendég sietve evett, halkán beszélgettek, talán mindannyian érezték, hogy egy ilyen napon senkinek sem lenne szabad itt lenni. Ezen a napon még a hitetlenek is megállnak egy kicsit, hogy a békéről és barátságáról beszélgessenek.

Gondolataim fonalát Erik boldog gügyögése szakította meg: "Tetete!" Kis kezecskéjével a gyermekülés fém asztallapját csapkodta. Tekintetében csodálkozás tükröződött, szemei tágra nyíltak, fintorgott, és közben fogatlan ínyét mutogatta. Kuncogott és prüszkölt - és akkor észrevettem derültségének okát - és először nem hittem a szememnek.

Egy rongyos, gyűrött kabát, nyilvánvalóan évekkal ezelőtt volt új, agyonhordott, mocskos, foltos. Egy kitérdesedett nadrág, mely a pipaszár lábakat lengte körül félárbócosan. A cipő maradékaiból előkandikáló lábujjak, ing, melyről hiányzott a nyak. Aztán egy semmihez nem hasonlítható arc, a szája pont olyan fogatlan, mint Eriké. Zsíros, kócos haj, szőrös arc, s az orr olyan barázdás, mint a frissen szántott föld.

Távol ültem tőle, nem éreztem az illatát, de tudtam, hogy bűzlik. Csontos kezével integetett: "Na, te csöppség! Látlak ám, haver!"

Összenéztünk férjemmel: "Most mit csináljunk? Szegény szerencsétlen!" Erik tovább nevetgélt és válaszolt: "Tetete!"

Minden szava visszhangra talált.

A pincérnők is felfigyeltek, és néhány vendég a szomszédos asztaloknál már a torkát köszöri. A csavargó és a kisfiam kettőse feltűnést keltett.

Egy falatot toltam Erik elé. Ő szétkente az asztalkáján.

"Miért pont én?" - sóhajtottam csendben.

Megjött az étel, de a társalgás folyt tovább. Az öreg ágyrajáró átkiáltott a termen: "Akarsz almás pitét? Szereted a túrós palacsintát? Nézzétek! Szereti a túrós palacsintát!"

Senki nem mulatott rajta. Alkoholista volt a férfi és idegesítő. Mérges voltam. Dennis, a férjem szégyellte magát. Még hatéves fiúnk is azt kérdezte:

"Miért beszél ez az ember olyan hangosan?"

Némán ettünk - Eriket kivéve, aki mindent beleadott csak azért, hogy egy országúti vándor tetszését megnyerje.

Lassan betelt a pohár. Megfordítottam a gyerekülést. Erik üvöltve forgolódott, hogy öreg barátját láthassa. Ez már aztán sok volt. Dennis a pénztárhoz indult, hogy fizessen, és így szólt: "Fogd Eriket! A parkolóban találkozunk."

Kiemeltem Eriket az ülésből, és megcéloztam a kijáratot. Az öreg szétvetett lábakkal, várakozóan ült pontosan a kijárathoz vezető út mentén.

"Istenem, hadd jussak ki innen, mielőtt megszólítaná Eriket, vagy engem!" Siettem az ajtó felé. Hamar kiderült azonban, hogy sem Isten, sem pedig Erik nem így gondolta.

Mikor a férfi közelébe kerültem, oldalt fordultam, hogy kikerüljem a valószínűleg rossz leheletét. Ugyanabban a pillanatban Erik, szemét legjobb barátjára függesztve, hátrahajolt és karjait a tipikus "Vegyél fel!" - kisgyermeki tartásba lendítette.

Míg azon igyekeztem, hogy ne ejtsem el gyermekemet és megtartsam egyensúlyomat, egy pillanatra szemtől szembe találtam magam az öregemberrel. Erik kitartóan emelte karjait felé. A csavargó kérdően és esengően tekintett rám. "Megengedi, hogy karjaimba vegyem a gyermekét?" Válaszolni sem volt időm, Erik már a férfi karjaiban volt.

Egyszerre kiteljesedett az idős ember és a kisgyermek szeretete. Erik a teljes bizalom, a szeretet és az odaadás gesztusával hajtotta a férfi rongyos vállára kis fejcskóját. Amaz lehunyta szemét, és láttam pillái alatt az előbukkanó könnyeket. Munkában megvénült, koszos kezeivel átölelte fiam testét, és megsimogatta hátát.

Talán még soha nem mélyült el ilyen rövid idő alatt ilyen mértékben két ember között a szeretet. Az öreg így tartotta egy pillanatig karjában a gyermeket. Aztán kinyitotta a szemét, és rám nézett. Tiszta, parancsoló hangon szólalt meg: "Most vegye újból át a gyermeket!"

Alig fért ki belőlem a "persze", mintha gombócot nyeltem volna. Kelletlenül adta vissza magától Eriket, vágyakozva, mintha fájdalmat okozna ezzel magának. Átvettem a gyermeket. Még egyszer megszólított a férfi: "Isten áldja meg, asszonyom! Karácsonyi ajándékot kaptam öntől."

Nem fért ki más a torkomon, csak egy "köszönöm". Erikkal a karomban mentem az autóhoz. Dennis csodálkozott, hogy miért sírok és szorítom magamhoz Eriket, és miért motyogok: "Istenem, Istenem! Bocsáss meg nekem!"

Öt év telt el az esemény óta, de egyetlen kis részletet nem felejtettem el belőle. Még mindig hatása alatt vagyok. Az Evangélium üzenetét világitotta meg számomra. Az irgalmas szamaritánus üzenete volt, és én voltam a pap, aki továbbment.

Jézus a leprást meggyógyította, a vaknak visszaadta szeme világát - én voltam a vak.

Isten tette fel a kérdést: "Kész vagy fiadat egy pillanatra átadni?" - miközben Ő örökre átadta nekünk Fiát.

Pontosan tudtam, mit jelent a misszió, és csődöt mondtam, mert kényelmetlen volt.

"Kész vagy megalázkodni olyan helyen is, ahol nem ismernek, hogy valakit boldoggá tégy?"

Krisztus szeretete volt az, amely egy kisgyermek ártatlanságában nyilvánult meg, aki nem ítelt; a gyermek az emberszívet látta, az anya csak a mocskos ruhát. Cselekedetek nélküli hit volt. Egy keresztyén, aki vak, és egy gyermek, aki látott.

El kellett ott némulnom, hogy tanuljak, és azután halljam, hogy egy idős ember ellentmondásos élete ellenére Isten áldását adja rám. Kisfiam szívében ismerte azt, amit én csak eszemmel tudtam: "Uram, mikor láttuk, hogy éheztlél volna?"

Amit eggyel a legkisebbek közül megtesztek, azt velem teszitek meg."

Ha visszaforgathatnám az idő kerekét, és azt a pillanatot még egyszer átélhetném, vajon mit tennék? Talán csak egyszerűen mellé ülnek, meghallgatnám, gyermekemet karjaiba tenném, tartsa addig, ameddig ő szeretné.

Forrás: Internet, beküldte: Szúkné Pápai Adrien

Karácsonyi kedvcsináló

Örömnép a Karácsony;
Villogó égők faágon.
A kisgyerek ennek örül –
Na meg hogy mindjárt kiderül,

Rejteni mit rejt a csomag,
Mit a fenyő alá raktak...
Örülhetünk mi is ennek,
Azonban mi, a felnőttek

Üdvösségünk tartjuk nagyinak –
Az igazi ajándéknak!
Ha fáradtan is, készülünk.
Fölmelegíti a szívünk:

Le nem ejt a tenyeréről Atyánk!
Gondos kegyelméből
Életünket szemmel tartja,
Megsegít újra és újra.

Jövőnket hát rábízhatjuk.
Hálás szívvel magasztaljuk
Őt idén is az ünnepen:
Nem téveszt szem elől sosem!

Katona Ágnes

Várákozás a 2020. évi advent idején

Eddig minden évben annyira el voltam foglalva az Adventben, hogy szinte december 24-én beestem az ünnepbe és mire felkészültem volna rá, addigra már vége is lett.

Az idén tudatosan változtatni akartam ezen. A karantén is segített, a heti két nap home office-t is felhasználta Isten, hogy jobban el tudjak csendesedni és várákózzak elsősorban Rá. Az Úr elém hozott egy könyvet 4 hét Adventi gondolatok címen. Minden nap az adott napi áhítat a várákózás egy új oldalát írta le, segítve a lelassulást, a rohanások számának csökkentését.

Sok mindenre és sok helyen váráunk: a boltban a sorban, az autóban a dugóban, várájuk, hogy meglegyenek a vizsgáink, lemenjenek a tz-k és végre eljőjjön a szünet és lehessen egy kicsit pihenni. Ahhoz, hogy jól tudjunk várákózni önuráalomra is szüükség van, ne akarjunk dolgokat azonnal, tudjuk késleltetni a váráyainkat. Ez azonban nem jön könnyen, ezt tanulnunk kell az Úr Jézustól. A mai adventi áhítatban olvastam: „Hányszor akarták Jézust siettetni? Ő mégis egy óramű pontosságával ment, és végezte a dolgát, nem többet és nem kevesebbet annál... Az adventi idő különösen is azt tanácsolja nekünk, hogy kérdezzessük meg magunktól: Nem sietek? Nem vagyok lusta? Ki tudom várni Isten idejét? Érdemes ezeket a kérdéseket feltenni, amikor ebben a mai kapkodásban örökké azt hisszük, valamiről lekésünk, ugyanakkor elfelejtünk dolgokat. Isten nem siet és nem késik, és mi is beleállhatunk az Ő idejébe.”

Egy testvérnő elküldött egy bizonyágtételt, amit egy amerikai férfi tartott pár éve Magyarországon egyedülállónak a várákózásról. A bizonyágnak egyik üzenete nagyon megfogott és ezt gyakorlatban is próbálok megélni naponként: „... megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van.” (Fil. 4:11) Ehhez hozzájön még egy jól ismert Ige a Máté 6:34: „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.”

Több dolog van az életemben, amiben váráok Isten vezetésére. Ebből kiemelek most 2 dolgot, amiben nagyon megélem azt, hogy minden napnak elég a maga baja.

Az egyik a 87 éves hitetlen nagymamám helyzete. Az elmúlt pár hónapban fokozatosan épült le. Körülbelül egy hete leesett a lábáról, nem akar enni, inni. Anyukámra és nagybátyámra esik a gondozás nagy

része. Anyu a nap nagy részét vele tölti. Hisszük, hogy Isten okkal tartja még itt. Az Úr vezetését kérjük, mit és hogyan mondjunk neki. Sokszor hallotta már az evangéliumot, de kemény a szíve, egyedül az Úr tudja meglágyítani azt. Most, hogy itthon vagyok én is szabadságon, az időm nagy részét Varbón töltöm, próbálom anyu válláról levenni a teher egy részét.

A másik dolog a 17 éves cicám, Manó sorsa. Az elmúlt pár hónapban nála is egyre-másra előjöttek egészségügyi problémák. Mostanában gyakran megyünk az állatorvoshoz. Ott adnak neki tüneti kezelést, akkor jobban van, majd megint rosszabbul. Próbálok napról-napra élni ebben is, elfogadva az adott helyzetet. Az Úr készít az elengedésre. Lehet, hogy ez furcsán hangzik. Csak az érti meg igazán, akinek nincs emberi társasága otthon, csak esetleg egy állat, akihez beszélhet, akit megérinthet szabadon ebben a furcsa időszakban, amikor tilos az érintés.

Pénteken a házicsoporton Zakariás életéről elmélgedtünk. Boros Dávid testvérnek volt egy felvetése, ami által bátorítást kaptam jelenlegi egyedülálló életemre. Zakariásnak nem volt ígérete gyermekekre, ellentétben Ábrahámmal, ő nem tudta, hogy egy nagyszerű csoda fog bekövetkezni az életében. Zakariás élete e nélkül is teljes, egész volt. Nagy csodák a mi életünkben sem következnek be naponta. E nélkül is megtanulhatunk elégedettek lenni azzal, amink van, de ezt tanulni kell. Ne tegyük az életünket tartalék lángra, majd ha ezt vagy azt megkapom, akkor fogok majd igazán elégedett lenni, örülni. Ugyanakkor legyünk nyitottak, ha Isten úgy dönt, hogy mégis elhoz egy csodát az életünkbe. Zakariásnak kellett egy kis gondolkodási idő, hogy eljusson a „Zakariás így szólt az angyalhoz: Miből tudom meg ezt?” (Lk. 1:18)-tól az „Aldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét.” (Lk.1:68)-ig.

Adja meg az Úr, hogy mi hamarább megértsük üzenetét, ne kelljen kényszer pihenőre állítania minket! Tudjuk elfogadni Isten tökéletes időzítését.

Áldott várakozást, majd pedig ünneplést!

Lévai Szilvia

Betlehemi jászol

Esti szél lengeti a fák ágait,
Sok kis égő rajta, mutatja bájait.
Fényárban a város, csak az éj sötétít,
Játék birodalmak uralják üzletek polcait.

Karácsony közeleg, a kemény szív enyhül,
Gyűlölet, harag mind hátra kényszerül.
Betlehemben egy kis gyermek született,
Megváltóként jött, szeretetet hozva a földre.

Jászolban fekszik, nincsen hely számára,
Próféciaik mind beteljesülnek mára.
Angyal vezeti a pásztorokat, napkeleti bölcseket a csillag,
A kis Jézus előtt leborulnak, ajándékokat hoznak.

Álljunk meg egy percre, csendesedjünk el,
A járvány is kötelez bennünket erre.
Ma, Jézus számára, van-e hely szívünkben?
Betlehemi jászol mit jelent életünkben.

M.D.-né

Karácsonyi süte(-)e
avagy
Cselekedeteink lelki ízesítése

Az idén ősszel többször is olvastam, hallottam arról, valamint mi magunk is megtapasztaltuk, hogy az éven nem volt jó diótermés.

Nem kedvezett sem az időjárás, sem a kártevők jelenléte ennek a gyümölcs hozamnak.

Ennek kapcsán jutott eszembe az a gondolat, hogy nem a fizikális termések a fontosak, azt lehet pótolni, vagy mással helyettesíteni, sokkal inkább fontosabbak a lelki gyümölcsök életünkben. Törekednünk kell arra, hogy bármit is teszünk („akár bejglit vagy mást sütünk”), ne csak a fizikális dolgokat tegyük bele, sokkal inkább töltsük meg cselekedeteinket lelki gyümölcsökkel, mennyei jókkal.

A **Léleknek gyümölcse**: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. (Gal. 5,22)

Ezek elégítik meg a lelket igazán, ennek hiányában a „bejgli is csak bejgli marad”.

A fenti gondolatok jegyében született meg bennem az alábbi vers:

Dió

Rossz volt a termés? Kevés a dió?
Nem lesz elég a bejglibe való?
Ne engedd, hogy szívedet bánat járja át,
Ne zúgolódj, inkább adj mindenért hálát!

Hálát? De miért? Ha nincs elég földi jó!
Az még nem minden, ha nincs elég dió!
Nyisd ki a szíved, s törd fel a „diót”,
Hadd jöjjön ki belőle a sok mennyei jó!

Ezekkel töltsd meg az éven a bejglit!
Még mindig nem tudod, hogy ezek mik?
Ilyen a béke, az öröm, s a szeretet,
És sorolhatnám még napestig ezeket.

Mindaz a sok jó kerüljön az asztalra,
Melyet minden szív keres és örül, ha megkapja.
A mennyei jókkal töltsd meg a kalácsod,
S tekerd fel szorosán, hogy más helyet ne kapjon!

S ha mindaz a sok jó belefért egészen,
Ne tartsd meg magadnak, add másnak szépen!
Így lesz öröm és béke a szívedben,
S látod, a dió már nem is kellett!

Nagy Krisztina

Áldott Karácsonyi Ünnepeket kívánunk!

*Szerkesztette: Nagy Krisztina
Belvárosi Baptista Gyülekezet Miskolc, Soltész N.K. u. 46/A.*

